

fast i traktaten, at det er EF-Domstolen, der er øverste myndighed.

Det vel nok vigtigste afsnit i Amsterdamtraktaten er det, som handler om skabelsen af et Fort Europa, lukningen af de ydre grænser, etableringen af et politisamarbejde med opbygningen af et overvågningssamfund med mægtige registre med millioner af personer registreret efter tvivlsomme regler, der kan misbruges på det groveste.

Her er der jo lagt op til, at der skal indføres en ny type lovgivning i EU, de såkaldte rammeafgørelser. Disse rammeafgørelser og afgørelser, som findes i det afsnit, som man stadig væk kalder mellemstatslige, er af natur ikke længere mellemstatslige. Det er ganske enkelt umuligt at se forskel på en rammeafgørelse og et direktiv. Der er ingen juridisk forskel i virkningen af et direktiv, altså en almindelig EU-lov, og så en rammeafgørelse. Derfor er det vildledning af befolkningen, når regeringen påstår, at her stadig væk er tale om et mellemstatsligt område.

Jeg vil godt bede ministeren forklare, hvad forskellen på retsvirkningen af et direktiv og en rammeafgørelse er. Regeringen har jo selv det juridisk set noget bizarre synspunkt, at dette at gennemføre direktiver ikke indebærer suverænitetsoverdragelse, og derfor må jeg sige, at det på regeringens egne præmisser er umuligt at bestemme og se, at der skulle kunne etableres en forklaring på, at en rammeafgørelse er andet end et direktiv. Derfor har man i det mellemstatslige samarbejde indført et klart overstatsligt element og endda tilføjet, at tvistigheder om forståelse af disse afgørelser kan afgøres af EF-Domstolen for at understrege det overstatslige element.

Vi har tidligere i debatten med fru Elisabeth Arnold været inde på, hvordan den retlige undtagelse på spørgsmålet om flygtninge- og indvandrerpolitik i realiteten omgås og forsvinder med den konstruktion, som man har bygget ind i Amsterdamtraktaten, så den danske undtagelse i praksis og juridisk ikke eksisterer mere, hvis man vedtager den traktat.

Der har fra tilhængerside i dag, og det ser jo så ud til at blive en hovedlinje fra tilhængerne under debatten, først og fremmest været argumenteret for, at man skulle vedtage Amsterdamtraktaten af hensyn til udvidelsen. Man har talt mange smukke ord om et udelt Europa, fredens projekt osv. osv. Hvad er realiteten? Realiteten er, at Amsterdamtraktaten sætter et loft

på fem medlemslande, før traktaten igen skal ændres. Det vil sige, at i modsætning til at fremme udvidelsen så skaber den altså på fem-landeplan større problemer, end der var i forvejen.

Samtidig betyder dette, at man f.eks. skal have Schengenreglerne inkorporeret i EU, at det bliver uhyre vanskeligt for en række østeuropæiske lande at blive optaget. For der bliver jo en Schengenegrænse ned igennem Østeuropa, en ny skillelinje ned igennem Østeuropa. De, der bliver optaget, skal ind i Schengen, de, der ikke bliver optaget, skal ligge på den anden side af Fort Europas grænse, af den ydre Schengenegrænse. Der bliver et meget alvorligt skel ned gennem Europa, en ny deling.

Så vil jeg slutte med at sige, at tilhængerne også har fremført det synspunkt, at der i Amsterdamtraktaten skulle være en række forbedringer. Jeg har allerede spurgt hr. Jacob Buksti, hvad det skulle være ved miljøgarantien, som hr. Jacob Buksti mente at vi havde ret til at bruge. Men han kunne ikke rigtig forklare, hvori den ret bestod, for det er jo Kommissionen, der bestemmer, om vi kan bruge miljøgarantien.

Og sådan er det hele vejen igennem med det, som man påstår er forbedringer i traktaten. Det er luft, som der er puttet på, i håbet om at befolkningen ikke vil lægge mærke til det, som er de virkelige, store ændringer i traktaten, nemlig Fort Europa og den fælles udenrigspolitik.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nu kan jeg forstå på hr. Keld Albrechtsen, at alverdens ulykker regner ned over os, hvis vi siger ja til Amsterdamtraktaten. Jeg ved ikke, om det er, fordi hr. Keld Albrechtsen ikke har læst den protokol, der er – nu er det jo en protokol – om Danmarks undtagelse, f.eks. på forsvarsområdet, hvori der står, at Danmark deltager »ikke i udarbejdelsen og gennemførelsen af Unionens afgørelser og aktioner, som har indvirkning på forsvarsområdet«.

Det er jo direkte det modsatte af det, hr. Keld Albrechtsen siger.

Men det, jeg gerne ville spørge om, er: Hvis det nu bliver et nej, som Enhedslisten ønsker, hvad er så Enhedslistens råd? Hvad er det for en situation, der så skal gælde for Danmark? Det, jeg gerne vil høre fra hr. Keld Albrechtsens side, er: Er det rigtigt opfattet af mig, at det,